

PROLOG

Lovec si třikrát spokojeně odfrkl. Miloval tyhle klidné okamžiky na konci dlouhé štvanice.

Upravil si brýle s nočním viděním – jakýsi předpotopní model, který vydával zvuk podobný lehkému zachrupkání, ale jinak na-prosto precizní – a přešel pohledem po okolí.

Nedalo mu žádnou práci lokalizovat svou kořist: jak správně předpokládal, mladá žena šla podél silnice. Náhle se svezla na bok a skutálela se do vysoké trávy, která obrůstala pole.

V prvních záblescích ranního svítání vypadal betonový pás silnice jako dřímající had. Bez elektrického osvětlení připomínala řada rozhozených cementových desek hrozně stočeného do klubíčka. Čišela z toho tak temná hrozba, že jste si živě představili ob-ludu, jak se chystá ke skoku, zmocňuje se kořisti a pomalu ji rdousí.

Slunce, schované za stromy, stále ještě nevykouklo.

Lovec se bez dalšího otálení vydal za svou obětí. Dívka ležela tváří k zemi a nějakou dobu se už nehýbala.

Lovec se maličko ušklíbl a přitom odhalil své řezáky. Takhle to končilo téměř pokaždé: zhroutí se a zůstanou ležet s nosem zabořeným do bláta.

Skrčil se a udělal si malou přestávku, aby se ujistil, že se v okolí nikdo nepotlouká. Několik loktů pod ním zahalily siluetu v trávě

temné stíny. Lovec opatrně sestoupil po svahu, přičemž si dával pozor, aby nezpůsobil sebemenší hluk.

Čím víc se blížil, tím větší vzrušení pociťoval. Rukou si poklepal na brašnu, která mu visela přes rameno. Měl v ní všechno: hermeticky uzavíratelný sáček, vatu, antiseptický materiál. Potěžkal dýku, ukrytou v kapse bundy. Ten dotyk ho uklidnil.

Poklekl u bezvládného těla a v tichosti tak chvíli setrval. Beze spěchu zkoumal hebkou šíji, uhlově černé, nakrátko ostříhané vlasy, linii brady a jemnou kresbu ucha. Pak sklouzl očima k dlouhým nohám, které dávaly tušit, i přestože byly ukryté pod látkou kalhot, jak nádherně jsou tvarované.

Všechny vesnické dívky na něj působily stejně, z těch dívek, vyrůstajících na poli, vyzařovala živočišnost, se kterou se ve městě nikdy nesetkal.

Lovec se zhluboka nadechl.

Posečkat, ještě chvíli. *Oddálit ten okamžik.*

Sklonil se nad dívkou a vdechoval vůni její kůže, až ho málem přemohla slabost: ta směsice potu a vlhkosti, svědčící o vynaloženém úsilí i hrůze zároveň, to bylo to nejbáječnější afrodisiakum.

Pokývl uznale hlavou. Ano, tahle odolávala dlouho... marně. Nikdy ho nespátřila, ale stále ho cítila v patách.

V náhlém popudu natáhl lovec ruku a sáhl na režnou látku kabátku. Pak se dotkl prsty svých rtů a ochutnal krůpěj rosy, která na nich ulpěla. Znovu natáhl ruku, nechal ji vklouznout do jejích kalhot a sunul ji až k rýze, oddělující obě pülky, kde chvílku prodlel, než se zastavil na okraji pohlaví.

Vzduch byl teplý, v okolí ani noha... Lovec zvedl oči k obloze, aby zjistil, jak vysoko je slunce nad stromy. *Ne, nemá čas.*

Jakmile nastane den, mohlo by se na silnici objevit nějaké auto. Musí vymyslet, kam ukrýt tělo, aby se hned nenašlo.

Potlačil hrdelní smích: popravdě řečeno, bylo jen málo pravděpodobné, že by ji někdo objevil předčasně. Kdo by si také dobrovolně vybral tuto tak málo pohodlnou trasu, kde betonové desky, které měly uspíšit provoz, dávaly autům pěkně zabrat. Pravda, kamiony se mohly odvážit tohohle dobrodružství – většinou to byla vojenská auta –, ale z těch nikdo oběť neobjeví, na to by mohl dát krk. Na korbách aut, přikrytých nepromokavými plachtami, se namačkaní vojáci, za úsvitu ne zcela ještě probuzení, nebo večer už totálně vyčerpaní, opírali o svoji zbraň a marně zápolili se spánkem. Pak už tu bylo jen pár hodnostářů z Pchjongjangu, důležité osoby, které věděly, jak získat od vlády určité výhody. Ale ti se objevovali na silnici, jen když měli zvláštní posláná. A opravdu nehrozilo, že by si cestu krátili pozorováním krajiny.

A co se týče ostatních...

Lovec se opět ušklíbl. Kdo by v dnešní době mohl ještě cestovat autem?

Lovec přehlédl celou krajinu. Skrz silná skla svých vojenských brýlí velmi zřetelně rozeznával nazelenalé obrysy stromů. Když se ujistil, že v blízkém okolí není žádný živý tvor, zastavil se pohledem u okrajů betonového pruhu. Nebezpečí nehrozilo ze silnice, ale z cest, které se táhly po obou stranách. Po těchto stezkách stoupaly skupinky venkovanů, kteří doufali, že se jim v hlavním městě podaří uskutečnit výhodný obchod. Čím dál tím častěji se tu také objevovali lidé z města, kteří přicházeli směnit své šaty

nebo předměty denní potřeby za čerstvé potraviny. Cestou si museli poradit s různými překážkami a kontrolami, aby se vyhnuli potížím. Jejich trasy se křížovaly dole u hlavní silnice. Ti z města byli ostražitější. Nikdy nezvedali hlavu, aby je náhodou nějaký řidič nepoznal, protože kterýkoli z nich by byl schopen je bez nejmenších skrupulí udat.

O bydlení v hlavním městě byl totiž velký zájem.

Lovec pokývl souhlasně hlavou. *Tam hrozilo nebezpečí!* Ti z města, co krácejí s očima upřenýma k zemi, ti by si mohli všimnout stop, které po sobě zanechá tělo vláčené bahnem, nebo například půdy nasáklé čerstvou krví.

Odevzdaně si povzdechl a olízl si prsty. Intimní pach vybičoval jeho smysly tak, že se málem zapotácel, a dalo mu hodně práce, aby se ovládl.

Už žádné další průtahy! – přikázal si.

Uchopil dýku, přejel palcem po čepeli, aby se ujistil, že je dostatečně ostrá, a pak bez dalšího meškání rozřízl dívčin kabátek.

Všechny úkony prováděl s přesností téměř chirurgickou. Konečky prstů odpočítal žebra, nahmatal to pravé místo a vnořil hrot své zbraně do těla, které se rozevřelo něžně jako růže na slunci. Krev bublavě vytryskla.

Překvapeně zaklel. Proklínal svou nerozvážnost – zpozdil se a nemá dost času, aby nechal tělo vychladnout.

„Rána po chvíli krvácí mnohem méně,“ přeríkával si v duchu. „Když se srdce zastaví, krev neproudí tak rychle, je tam menší tlak...“ Měl si to včas uvědomit!

Lovec zatnul zuby a vší silou přitlačil. Dívka se křečovitě roztrásla. Vzepjala se, jako kdyby dostala elektrický šok, a nadzvedla hlavu. Otevřela ústa, ale bolestné zakvílení jí odumřelo v hrdle.

Lovec se na ni bleskurychle vrhl, a zatímco jednou rukou drtil její rty, druhou dokončil svou práci.

Dýka pronikla vnitřnostmi a s lehkostí si razila dál svou vražednou cestu. Lovec zaťal prsty do tváře své oběti a zároveň jí neurvalým způsobem zkroutil zápěstí, aby donutil zmučenou dívku obrátit hlavu jeho směrem.

„Pst!“ sykl jí do ucha. „Nikdo ti nepomůže. Jsme tu sami. Nechceš přece pokazit tenhle okamžik, že?“ Dívka, dusící se bolestí, otevřela doširoka oči. Z hrdla se jí vydral zvuk, podobný zavytí zvířete v posledním tažení.

Šílený vzrušením se ještě víc přimkl k jejímu tělu a vsunul jí jazyk do ucha. Když ho olízl s lačností nenasytné šelmy, sklouzl k ušnímu lalůčku a pokračoval dál až ke krku. Načež uchopil její obličej do dlaní a pevným sevřením ho znehybnil. Vpil se do něj očima ve snaze vytěžit co nejvíce z posledních okamžiků jejího života.

Po několika vteřinách krajního vypětí dívka boj náhle vzdala. Její oči se přeměnily ve dvě bílá plátna, na která slunce rozstříklo růžové cákance. Sesula se jako rozbitá porcelánová panenka.

Stále těsně přimknutý k jejímu tělu si s hrdelním chroptěním vychutnával svůj triumf. Zůstal vyčerpaně ležet a snažil se popadnout dech. Nic ho nenaplňovalo takovou rozkoší jako tyhle okamžiky: kořist je stále ještě naživu a on cítí poslední záchvěvy jejího těla, zatímco čepel dýky, mistrně vedená jeho rukou, dokončuje své dílo.

S námahou se zvedl na kolena a uložil zbraň zpět do kapsy – už ji nepotřeboval. Naklonil se opět k ráně a surově od sebe odtahl její okraje. Vnořil do ní obě ruce, chvilku v zádech své oběti

šátral, než našel to, pro co si přišel, a vložil svoji teplou, lepkavou trofej do sáčku, který si k tomu účelu pořídil.

Sundal si brýle, přidal je k ostatnímu vybavení a potom brašnu pečlivě uzavřel.

Prsty potřísněné krví a tělními tekutinami si otřel do vysoké trávy.

Vztyčil se a se spokojeným zamručením se protáhl.

Už jen zbývalo ukrýt tělo někam, kde se divoká zvěř včas postará o to, aby ho nikdo nemohl identifikovat. Měl štěstí, hned na okraji silnice objevil hlubokou jámu s hromadou sutí, dost hlubokou na to, aby pohřbila mrtvolu. Tam tělo dovlekl a svalil ho dolů.

Lovec, spokojený s výsledkem své práce, se vrátil na cestu.

Brašna, těžší o novou trofej, se pohupovala v rytmu jeho kroků.